

den Straffede ved sig. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) bemærkede, at i Norge og Sverrig var der fremkommet en ny militair Straffelovbog; men jeg skal bemærke, at hvad der ikke er fremkommet i disse Lænder, er en Hærløvs, og at det kan være ganske nødvendigt først at faae en saadan; idetmindste har det været ganske anderledes paatrængende vigtigt for os at anvende Tid og Kraft paa en Hærløvs fremfor paa en Reform af den militaire Straffelov. Jeg troer, at det Vigtigste maa gjøres først og ved at forlange, at Alt skal gjøres paa engang, vil man, hvis Regjeringen retter sig efter dette Forlangende, kun bringe det dertil, at Intet bliver gjort; thi det er ligefremt, at hvis man ikke først gjør det Vigtigste og derpaa det mindre Vigtige, saa kommer man ind paa en aldeles uholdbar Stilling. Jeg skal gjentage, at Sagen staaer saaledes, at man ikke har kunnet tilvejebringe endnu de Lovudkast, som det er ønskeligt at forelægge samlede paa eengang, og at Spørgsmaalet for mig under disse Omstændigheder har været dette: Skal man lade Krumslutningsstraffen vedblive at bestaae? Jeg har troet ubetinget at maatte bevare dette Spørgsmaal med Nei. Jeg kan slet ikke see nogensomhelst Ulempe ved at vedtage den her foreslaaede Forandring, som er i Samklang med den bestaaende Lovgivning og desuden rimeligvis vil være i Samklang med den paatænkte Lovgivning. Det Udcast til „Disciplinarlov for den danske Krigshær“, der blev forelagt i 1850, har netop bragt i Forslag denne nye Straf som en Erstatning for Krumslutningsstraffen, og jeg troer, at dette Lovudkast vil i mange væsentlige Punkter og i sit hele Standpunkt kunne opretholdes endnu. Det er altsaa at forudsæe, at det Forslag, jeg her har gjort, ikke vil komme i nogen Strid med den paatænkte militaire Rettsreform; men jeg troer tillige, at det er en partiel Reform, til hvilken der i Virkeligheden er en særlig Trang. Spørgsmaalet er jo om man vil, en Følelses- sag. Jeg har oplyst, at Krumslutningsstraffen ikke, saavidt Erfaringen gaaer, medfører nogensomhelst Fare for de Paagjældendes Sundhed. I det Dieblit dette er konstateret, og det sam- tidig dermed er konstateret, at det er en sær-

deles virksom Straf, hvorved man meget hurtigt opnaaer de tilsigtede Resultater, saa bliver det Spørgsmaal, om Straffen af andre Grunde skal afkæffes, en Følelses- sag. Jeg tilstaaer, at min Følelse er imod denne Straf. Jeg troer, at jo mere man vil have Selsfølelsen hos vore Soldater, desto mere Anledning er der til at afkæffe denne Straf, men det er mig ogsaa ligesaa klart, at der maa sættes en anden virksom Straf istedet. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (David) har gjentagne Gange betegnet saavel Krumslutningsstraffen som den af mig foreslaaede Straf som „barbarisk“, og dersom man ret sluttig vedbliver at kalde den saaledes, saa vil den maaskee ogsaa blive det. Det ærede Medlem har i sit Foredrag ikke forsonet ved nogen Leilighed at bruge dette Ord: barbarisk. Mod dette Ord maa jeg paa det Bestemteste gjøre Indsigelse. Det er ikke rigtigt og hensigtsmæssigt, naar man ikke veed Andet om en Straf end det, der foreligger, da at stigmatisere den paa den Maade og sende den ud i Verden med dette Stigma paa sig. Det er der ingen Grund til for en Strafs Vedkommende, som ikke paa nogen Maade vil skade den Paagjældendes Sundhed, og som er bleven anvendt i et militairt Optræffelsesinstitut uden nogensomhelst Ulempe, en Straf, der anvendes uden andet Baand paa Legemet, end at den Paagjældende ikke kan flytte sig, men som ikke tvinger ham ud af den frie opreiste Stilling, at kalde en saadan Straf barbarisk er en Misbrug af Ordet, og man forvirrer blot Begreberne, naar man anvender den Slags Ord paa et Tilfælde som det foreliggende. Jeg veed ikke, — og det ærede Medlem har ikke meddeelt os Noget derom, — hvorledes denne Straf er bleven anvendt i Schweiz. Enhver Straf kan naturligvis blive en Tortur, naar man anvender den paa en grusom Maade. At man i Straffeanstalter meget ofte anvender Straffe paa en meget haard Maade, er os Alle bekendt, og at den samme Straf, som udenfor disse Anstalter ikke ansees for at være haard, er bleven det i Straffeanstalterne ved den Maade, hvor paa den er bragt i Anvendelse, troer jeg, vi Alle have Erfaring for. Som sagt, den Straf, som der her er Tale om, har været